

Societat | | Actualitzat el 06/03/2020 a les 16:00

Bicman: «La meva major satisfacció serà quan deixi de portar l'exposició als llocs»

El dissenyador i il·lustrador Jordi Magrià, també conegut com a les xarxes com a Bicman, ha inaugurat aquesta setmana la seva exposició "El Procés a punta de BIC" a Sant Cugat

Jordi Magrià, també conegut com a Bicman, davant del retrat de l'exconseller santcugatenc Raül Romeva i Sergi Baixas

Jordi Magrià, també conegut a les xarxes pel pseudònim de Bicman (<https://adobe23de.myportfolio.com/work>), és un dissenyador i il·lustrador a qui la sèrie d'esdeveniments esdevinguts a partir dels fets de l'1 d'octubre li van suposar un gir de 180 graus a la seva vida. El santcugatenc, que ha treballat per diverses grans companyies darrere de les il·lustracions de grans marques com Chupa Chups, Nestlé o Danone, assegura que ser independentista i no voler desmarcar-se dels seus dibuixos, l'ha comportat a perdre els seus dos grans clients en l'àmbit laboral.

Així doncs, Magrià explica, en una entrevista a **NacióSantCugat**, que ara dedica gairebé tot el seu temps a portar l'exposició *El Procés a punta de BIC* arreu del país. Un recull "únic" de retrats dels principals protagonistes independentistes dels darrers anys fets tan sols a bolígraf, que després

d'haver passat per 45 municipis diferents, finalment ha pogut inaugurar "a casa seva". L'exposició es podrà visitar al Museu Cal Gerrer de Sant Cugat fins al 13 de març.

- Quin és l'origen d'*El Procés a punta de BIC*?

- Tot va començar l'any 2016, quan, després de molts anys utilitzant eines digitals, un dia vaig començar a dibuixar amb el bolígraf i m'adonava que aportava un aire únic als dibuixos. Ja més endavant, tot es va accelerar a partir de l'empresonament dels Jordis, del vicepresident Junqueras i del conseller Quim Forn el novembre de 2017. Aquells dies, molta gent va començar a enviar-los cartes de suport, però a mi mai se m'ha donat massa bé escriure i vaig decidir enviar-los allò que sabia fer millor com a mostra de solidaritat. Dibuixar.

- I aleshores va començar amb els retrats.

- Sí. El primer que vaig dibuixar va ser en Jordi Cuixart. Quan el vaig acabar, em vaig dirigir a la seu d'Òmnium de Barcelona per veure si li podien fer arribar a la Txell Bonet, la seva parella, i d'aquesta forma que arribés finalment a les mans de Cuixart. Després, ràpidament ja em vaig posar a dibuixar a en Quim Forn, però aquesta vegada no sabia com fer-li arribar. Va ser aleshores quan se'm va ocórrer fer una piulada a Twitter per veure si algú em podia ajudar o donar informació.

"És molt dur estar dibuixant el retrat d'una persona innocent durant més de 80 hores que està tancada a la presó"

Aquell tuit es va convertir en *trending tòpic* a Barcelona i ja tot es va accelerar. Pocs dies després, la plataforma *Els volem a casa* em van proposar participar en un acte de l'Associació Catalana pels Drets Civils (ACDC) -una entitat creada per les famílies dels presos i exiliats polítics com a plataforma d'actuació- per fer entrega dels retrats als familiars dels, en aquell moment quatre, presos polítics. Va ser un acte molt maco i emotiu.

- I també va entregar el retrat de Carles Puigdemont.

- Sí, però aquell dibuix era previ. Aquell el vaig dibuixar entre els dies 30 de setembre i 1 d'octubre mentre defensava el meu col·legi electoral a Mira-sol. Però una vegada acabat el vaig guardar en un calaix de casa i me'n vaig oblidar. Fins al dia de l'acte amb els familiars dels represaliats que el vaig recuperar i li vaig donar a la germana del president.

Jordi Magrià, també conegut com a Bicman, davant del famós retrat de Carles Puigdemont Foto: Sergi Baixas

- I aleshores, en quin moment es va proposar fer una exposició dels retrats?

- Els mateixos que em van organitzar l'acte amb l'ACDC, pocs dies després em van proposar fer més dibuixos sobre el procés, no només retrats, i em van oferir l'espai del Memorial 1714 per a acollir l'exposició. Vaig acceptar i em van dir que tenia fins al mes de juny per fer-ne més. Però, mentre anaven passant els mesos creixia el nombre de persones represaliades, i al final l'exposició s'ha acabat convertint en una exposició majoritàriament de retrats que no era la intenció inicial.

- I quina era la intenció inicial?

- La idea original era fer un recull d'imatges dels darrers capítols del procés en una única exposició per recaptar diners per a les famílies dels presos, que en aquell moment tenien moltes despeses perquè anaven sovint a visitar-los a Madrid. Per a la recollida vaig tenir la idea de vendre butlletes per 10 euros i fer un sorteig per cada cent venudes. Al guanyador li feia un dibuix personalitzat de què volgués i en menys de dues setmanes vam aconseguir recaptar més de 3.000 euros.

- Quin és l'objectiu d'El Procés a punta de BIC?

- L'exposició té dos objectius. Per una banda, denunciar i donar visibilitat a la repressió que ha patit el món independentista; i per l'altra, recaptar diners per aportar-los a diverses caixes de solidaritat com per exemple a la de la mateixa Associació Catalana pels Drets Civils (ACDC), Irídia, Òmnium; o per donar un cop de mà als represaliats com ara l'Adrià i la Tamara Carrasco o el madrileny Dani

Gallardo empresonat durant les protestes contra la sentència del Suprem a Madrid... En total, gràcies als diners recollits per la venda de litògrafs i llibrets ja he ingressat més de 12.000 euros.

Els visitants s'estranyen i molta gent no s'ho arriba a creure que puguin estar fets només a bolígraf

- Què és característic d'aquests dibuixos?

- El boli BIC. Això és el que ha fet que hi hagi tantes exposicions. La gent no està acostumada a veure-ho. Són dibuixos que porten molta feina i que no pots esborrar. És un estil molt exigent que no permet corregir cap errada. Ha de sortir a la primera. Els visitants s'estranyen i molta gent no s'ho arriba a creure que puguin estar fets només a bolígraf. Aprofito per dir que hi ha dies que a les exposicions em quedo dibuixant en una taula. Qui vulgui pot venir a veure com ho faig i com aconseguixo la subtileza dels degradats i tot plegat. No hi ha cap secret.

- Ha rebut resposta d'algun dels retratats?

- Sí. Als presos polítics mentre eren a Soto del Real els vaig fer arribar un quadernet de recopilació dels dibuixos. Alguns d'ells em van contestar i d'altres no, però com que en aquell moment eren a Madrid potser no els van arribar a rebre. L'exconseller Rull, per exemple, em va enviar una carta demanant-me perdó perquè explicava que la primera vegada que els va veure no s'havia cregut que allò estigués fet només a bolígraf i es pensava que era una imatge editada amb Photoshop gràcies a algun filtre (riu). Turull també em va respondre amb una carta molt llarga i trista que em va ser difícil de llegir... És molt dur estar dibuixant el retrat d'una persona que saps innocent durant més de 80 hores i que està tancada a la presó.

L'exposició es podrà veure a Cal Gerrer de Sant Cugat fins el 13 de març Foto: Sergi Baixas

- Últimament sembla tenir una participació bastant activa en diferents actes polítics...

- Bé, a mi la política no m'agrada gens i m'hi he acabat trobant enmig per estar defensant els drets dels presos i represaliats. De fet, fa poc podria haver entrat a la llista de Primàries i no he volgut. No hi entenc de política. Ara bé, el que no m'agrada gens són les confrontacions contínues entre les forces independentistes. Penso que si anéssim tots a una, seria molt millor. Una vegada siguem República ja ens estirarem els cabells; però fer-ho abans d'hora ho considero contraproductiu. Potser al final som tots uns il·lusos i ningú realment vol la independència i només s'agafen a les cadires.

- Tornant a l'exposició, després d'haver trepitjat 45 municipis diferents, finalment arriba a Sant Cugat.

Sí, després d'haver-ho intentat moltes vegades, finalment s'ha fet realitat. És l'única vegada que he hagut d'organitzar-me jo mateix l'exposició. A mi em dolia que s'hagués pogut exposar a altres llocs i a casa meva no. Així que pel meu compte em vaig posar en contacte amb la Fundació Cabanes. Em feia una il·lusió especial inaugurar l'exposició al meu poble.

- Té previst continuar amb l'exposició?

- Sí. Jo sempre dic que la meua major satisfacció serà quan deixi de portar l'exposició als llocs. Aleshores voldrà dir que els presos polítics són lliures i que els exiliats han tornat. Aquell dia, s'acabarà de donar voltes per Catalunya.

Alguna vegada hem tingut gent que s'ha posat a plorar i els hem hagut de consolar

- Quines són les pròximes parades?

- Les pròximes parades són a Taradell, Sant Cebrià i Juneda. Al maig també la portaré a Madrid en una exposició organitzada per Madrileños por el Derecho a Decidir que es farà al Casal Català. Veurem què passa. De fet espero que vingui algun brètol i em trenquin un parell de quadres i donin ressò a l'exposició. A Molins de Rei ha estat el lloc que més visitants ha tingut la mostra amb més de 2.000 persones després que algú pintés una creu gammada sobre el quadre de Jordi Cuixart. Sempre que intenten boicotejar, aconseguixen l'efecte contrari.

- Té algun altre projecte a la vista?

- Sí, ara estic preparant una nova exposició completament diferent en homenatge a Lluís Llach. Interpreto frases de les seves cançons i les dibuixo en quadres. Aquesta, s'inaugurarà a Amer juntament amb el cantautor; tot i que encara no hi ha una data concreta d'estrena.

- Per últim, què és el que li destaquen els visitants de l'exposició?

- Cadascú veurà i sentirà una cosa diferent; que els sobtarà. Realment, és una exposició que et toca molt la fibra. Alguna vegada hem tingut gent que s'ha posat a plorar i els hem hagut de consolar. La gent acostuma a destacar-me els ulls. Les mirades dels retrats. Però francament, a mi el què em fa tirar endavant és tota aquella gent que ve i surt a recomanar-la als seus coneguts dient-los que val molt la pena. Això no té preu.